

Arrest

nr. 95 032 van 14 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 augustus 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 16.05.2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 05.06.2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan:

“Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

Het middel luidt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch getuigschrift (niet) beantwoordt (...) aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. ” (vrije vertaling).

Deze argumentatie is niet correct en dit om volgende redenen.

In het verzoekschrift - die naar het oordeel van verzoeker als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumente het aanvraagdossier uitmaakt, wordt expliciet vermeld:

“Wat de medische problematiek betreft, is het zo dat mevr. Z. S. dagdagelijks zeer ernstige psychische problemen ondervindt waarbij uit het medisch verslag blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige post traumatische stress stoornis.

Zij heeft last van een depressie, spanningshoofdpijn, interesseverlies, geheugenproblemen, dit alles te wijten aan de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt

Zij neemt dagdagelijks medicatie zoals deze wordt beschreven in het medisch attest van Dr: POBIKROWSKI.

Een regelmatige opvolging door een psychiater is noodzakelijk;. Een acute psychose of ernstige verslechtering van de toestand dreigt wanneer de behandeling wordt stopgezet

De behandeling bestaat uit regelmatige opvolging door een psychiater in combinatie met het voorschrijven van medicatie.

Cliënte kan onmogelijk nog een normaal leven lijden door haar ziekte toestand die erg invalidiserend is en adequate medische behandeling behoeft.

De ernst van de aandoening blijkt niet enkel uit het standaard medisch getuigschrift doch tevens uit de bijlagen die werden gevoegd.

De toestand van betrokkene kan enkel verbeteren dooreen adequate medisch neuro psychiatrische behandeling bij middel van intense gesprekstherapie en adequate psychopharmaca.

Deze toestand vereist eveneens de dagdagelijkse aanwezigheid en bijstand van derden, aangezien verzoekster onmogelijk nog alleen kan teven in haar toestand.”.

In medisch getuigschrift wordt dan nader omschreven welke de actuele aandoening betreft, waarbij wordt vermeld zowel wat de aard van de aandoening is als de ernst van de aandoening.

Cfr. gedetailleerd medisch attest Dr. POBIKROWSKI dd. 14.05.2012

Er werden een medisch attest voorgelegd met een duidelijke omschrijving van de aard van de aandoening weze Post Traumatische Stressstoornis en anderzijds duidelijke omschrijving van de ernst.

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, waar er een overdreven formalisme aan de dag wordt gelegd in die zin dat geëist wordt dat het

woord "ernstig" of "niet ernstig" in het attest zou voorkomen, terwijl anderzijds door de wetgever werd gevraagd de ernst van de aandoening te beschrijven (zie ook standaard medisch getuigschrift).

De ernst van de aandoening is én in het verzoekschrift én in de verschillende medische attesten duidelijk omschreven.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en het standaard medisch getuigschrift en de voorgelegde bijlagen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door de verwijzing in het verzoekschrift naar het standaard medisch getuigschrift gaat dit verzoekschrift a.h.w. deel uitmaken van dit getuigschrift, waar het één en ondeelbaar mee verwordt.

De argumentatie als zou niet voldaan zijn aan 9 ter § 1, vierde lid VW is niet correct.

Hierbij dient nog opgemerkt dat de ratio legis uiteraard bestaat in het zoveel als mogelijk vergaren van informatie zodat er geenszins kan geargumenteed worden alsof de beschrijving van de ernst van de aandoening exclusief onder deze of gene rubriek zou moeten vermeld worden.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien alle stukken die door verzoekster worden voorgelegd en alle reeds in het bezit zijn van verwerende partij.

En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens tekort waren, dan diende zij verzoekster desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoekster ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was noch het verzoekschrift noch het standaard medisch getuigschrift te onderzoeken, de rechten van verdediging aan de orde."

Dit totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/ gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met betrekking tot dit middel:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift geen verwijzing naar de graad van de ernst van de ziekte vermeldt.

Verzoekster stelt dat verwerende partij haar om bijkomende gegevens moest vragen als zij zou opgemerkt hebben dat er gegevens ontbraken.

Verwerende partij stelt vast dat een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag wordt toegevoegd de vereisten van artikel 9ter §3,3° Vreemdelingenwet (RvSt. Nr. 214.351 van 30 juni 2011). Een later ingediend standaard medisch getuigschrift kan de onontvankelijkheid van de oorspronkelijke standaard medisch getuigschrift niet rechtzetten.

Wat betreft de ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht stelt verwerende partij vast dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van het bestuur.

Verzoekster betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

De Raad van State wijst erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig de feitelijke gegevens en de geldende wetgeving.

Verzoekster toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond.

In het tweede middel roept verzoekster de schending in van artikel 9ter Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat de motivering van de bestreden beslissing stereotype is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing de motieven bevat die aan haar basis liggen en dat deze motieven conform de feitelijke gegevens en de toepasselijke wetgeving zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster toont de ingeroepen schendingen niet aan.

Het middel is ongegrond."

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 5 juni 2012 blijkens de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidde ten tijde van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige redenen opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§7 De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 juni 2012 wordt een standaard medisch getuigschrift opgesteld op 16 mei 2012 toegevoegd van dokter P. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dit feitelijk gegeven niet te betwisten. Dit attest stelt dat de verzoekende partij lijdt aan *“psycho-neurose depressive et anxieuse rebelle à la médication habituelle”* waarna een opsomming wordt gegeven van de medicatie. Er wordt gesteld dat er geen hospitalisatie is en dat de voorziene duur van de behandeling twee jaren bedraagt. Verder wordt er gemeld dat bij stopzetting van de behandeling er een *“aggravation psychiatrique encore plus invalidante”* is en besloten: *“actuellement le patient evolue vers la vraie psycho-neurose hallucinatoires (poursuit par des vaches et de la police). Il avoue d’avoir marre de cette vie désespérée et effectivement est proche des idées suicidales. Dans cet état on ne peut pas penser de l’expulser vers son pays de provenance.”*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet op kennelijk redelijke wijze kan voorhouden dat uit dit standaard medisch getuigschrift geen graad van ernst van de aandoeningen blijkt, dit los van de vraag

of een uitgebreidere versie van de aandoening niet kan weergegeven zijn in de aanvraag zelf en in welke mate de verwerende partij met deze gegevens geen rekening zou mogen houden.

Door met het geheel van de elementen van het standaard medisch getuigschrift rekening te houden blijkt dat de verwerende partij had kunnen vaststellen dat hieruit op afdoende wijze blijkt welke ernst de ziekte waaraan de tweede verzoekende partij lijdt heeft, zodat artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn (RvS 25 september 2012, nrs. 220.745 en 220.747). De redenering van de verwerende partij in de bestreden beslissing en in de nota dat geen graad van ernst tot uiting werd gebracht kan niet gevolgd worden.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 augustus 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN